

Chương 46

Sở Dật Đình dụ dàng (1)

Lần này Mục Đức hoàn toàn ngây người, lúc trước Lương Hồng Xu đến tìm hắn, khóc lóc kể lể với hắn, nói Sở Dật Đình thích nữ tử khác, Mục Đức còn tưởng rằng Lương Hồng Xu thấy gió chính là mưa, cẩn thận quá mức, nhất định là nhìn thấy nha hoàn nào đó hầu hạ Sở Dật Đình quá mức thân cận, sinh ra hiểu lầm.

Mục Đức nhìn Sở Dật Đình lớn lên từ nhỏ, sao có thể không biết, từ nhỏ Sở Dật Đình chịu nhiều đau khổ vì mẫu phi hư thân mất nét, trắng hoa, có nhiều lần, Sở Dật Đình gần như đã bị Lương đế ban đọa chết rồi.

Sở Dật Đình đã tràn đầy chán ghét với nữ nhân từ nhỏ, chỉ sợ tránh không kịp, làm sao có thể thích một nữ tử?

Nhưng mà, hiện giờ, nghe lời Sở Dật Đình nói, nhìn vẻ mặt cực kỳ lạnh lùng khốc liệt của ngài ấy, Mục Đức lại không thể không tin, lần này, không phải Lương Hồng Xu nhỏ mọn, sợ rằng Sở Dật Đình thật sự động lòng với nữ tử sau lưng.

Mục Đức vẫn nhìn Sở Dật Đình, cuối cùng rút kiếm đeo sau lưng ra, nhỏ giọng nói: “Lục Vương gia, đắc tội!”

Hắn vừa dứt lời, phía sau giống như phân thân, xoẹt xoẹt xuất hiện sáu thủ hạ, đồng thời rút binh khí trên người, tạo thành vòng vây, vây chặt Sở Dật Đình.

Sở Dật Đình không ngẩng đầu, nhét Tô Hồng Tụ vào dưới gầm bàn: “Tự chiếu cố tốt cho mình.”

Sở Dật Đình rút trường kiếm sau lưng, thân hình nhanh như tia chớp, hành động nhanh như chớp hăng hái đánh về phía Mục Đức đứng đầu tiên, cùng lúc đó, sáu người mặc áo đen cùng lúc bắt đầu hành động, cầm binh khí trong tay mãnh liệt đánh về phía Sở Dật Đình.

Mục Đức quá sợ hãi, trước kia không phải hắn chưa từng giao đấu với Sở Dật Đình, nhưng không có dù chỉ một lần, Thiếu chủ nhìn lớn lên từ nhỏ nhìn tâm hạ sát chiêu với hắn.

Nhưng lúc này đây, tình huống không đúng, chiêu số của Sở Dật Đình quá độc ác, mỗi một kiếm đều đâm về phía điểm yếu của hắn, Thiếu chủ quyết tâm muốn phế võ công của hắn.

Mục Đức vội vàng lui về phía sau, miễn cưỡng ra tay ứng phó với Sở Dật Đình, cuối cùng không chống lại được, chỉ chốc lát sau, cánh tay, đùi, eo, phía sau lưng, liên tiếp trúng bốn kiếm của Sở Dật Đình.

Sở Dật Đình ra chiêu cực kỳ xảo trá, lại không chính thức tổn thương đến tâm mạch của Mục Đức, chỉ liên tiếp đánh gãy gân chân, gân tay, còn có huyết mệnh môn phía sau lưng và trên lưng hấn.

Mặc dù bảo vệ được tính mạng của Mục Đức, nhưng một thân võ công lại bị Sở Dật Đình hủy ngay lập tức.

Không riêng gì Mục Đức, theo sáu tiếng “A a” thét thảm, thủ hạ của hấn cũng giống vậy, từng người một lăn lộn dfienddn lieqiudoon trên đất, mặt đầy máu, kêu rên không dứt.

Tất cả từ khi xảy ra đến khi kết thúc ngấn ngủ khác thường, giống như chỉ trong một cái chớp mắt ngấn ngủ.

Cho đến khi Sở Dật Đình thu tay lại, lau sạch vết máu trên kiếm, thu kiếm vào vỏ, Mục Đức mới mặt trắng bệch, không thể tin nhìn Sở Dật Đình nói: “Lục Vương gia... Ta là Mục thúc thúc của ngài... Ngài... Sao ngài lại có thể đối xử với ta như thế...?”

Sở Dật Đình cúi đầu, lạnh lùng liếc nhìn Mục Đức.

Cái nhìn lạnh lẽo rét căm căm đó, âm u ác độc tàn bạo không nói ra được: “Thì ra ngươi còn nhớ rõ ta từng gọi ngươi là thúc thúc, lúc trước ngươi giúp nàng ta chặn ta, sao không nhớ rõ ta đứa cháu này?”

Nghe vậy, sắc mặt Mục Đức tái nhợt, lập tức cúi đầu, không dám nhìn Sở Dật Đình nữa.

Thì ra mấy ngày trước Lương Hồng Xu chặn Sở Dật Đình trong phòng, chính là chủ ý do Mục Đức cho nàng.

Là Mục Đức âm thầm phái người mai phục trong phòng Sở Dật Đình, Sở Dật Đình mới thiếu chút nữa trúng chiêu.

“Mục... Mục thúc thúc cũng chỉ vì tốt cho hai người...”

Sắc mặt Mục Đức trắng bệch, càng không từ bỏ ý định, vẫn giải thích.

“Câm mồm! Từ nay về sau, ta không có người thúc thúc này!”

Sở Dật Đình lạnh lùng quát, ôm lấy Tô Hồng Tụ ở dưới bàn, cũng không quay đầu lại, kéo nàng rời đi.

Mục Đức kinh ngạc mà nhìn theo bóng lưng Sở Dật Đình đi xa, lập tức trong lòng hối hận khó hiểu, đau đớn vô cùng.

Bởi vì lúc trước Sở Dật Đình từng bị Thục phi phản bội, Thục phi bỏ lại ngài và Lương đế bỏ trốn cùng nam nhân khác, cho nên cả đời ngài hận nhất người khác lừa gạt và phản bội.

Mục Đức vốn cho rằng hấn và Sở Dật Đình chung đụng nhiều năm như vậy, tình như phụ tử, cho dù hấn làm gì, Sở Dật Đình nhất định sẽ tha thứ cho hấn,

không nghĩ tới lần này chân chính chạm phải chỗ hiểm của Sở Dật Đình, Sở Dật Đình tự thân ra tay phé võ công của hắn, như vậy, sợ rằng tình cảm chủ tớ giữa bọn họ cũng không còn cách nào đền bù nữa.

Không thể không nói vóc người đẹp đúng là có chỗ tốt, thủ hạ của Sở Dật Đình, cho dù là Hắc Thập, hay Mục Đức, mỗi người đều có tình cảm mập mờ nói không rõ ràng với hắn.

Thấy Sở Dật Đình quay đầu đi, cũng không thèm nhìn hắn một cái, Mục Đức chỉ cảm thấy tim như đao cắt, cả khuôn mặt xám trắng, rốt cuộc không nói thành lời một chữ.

Tô Hồng Tụ đang cảm thấy thú vị, nào chịu đi?

Sở Dật Đình giao đấu với người khác bên cạnh, nàng ngồi một mình dưới bàn, vẻ mặt buồn cười, vô cùng thoải mái nhìn khuôn mặt Lương Hồng Xu lúc biến đỏ, lúc tím, lúc lại đen giống như đáy nồi.

Khi Sở Dật Đình nói ra ai dám tổn thương nàng, nhất định không tha cho, Tô Hồng Tụ nhìn thấy, cả khuôn mặt Lương Hồng Xu đều bị bóp méo, nhìn ánh mắt nàng ta lại là đau lòng tức giận, ghen ghét căm hận khó diễn tả bằng lời.

Thật sự hết giận, thật sự thoải mái!

Lúc Lương Hồng Xu này đoạt nam nhân của người khác, sợ rằng tuyệt đối không ngờ rằng, một ngày nào đó nam nhân trong tim mình cũng sẽ bị nữ nhân khác cướp đi.

Thế này gọi là có qua có lại mới toại lòng nhau.

Nếu như Lương Hồng Xu biết nàng chính là vị hôn thê trước kia của Lâm Hạo Hiên, nếu như nàng ta biết, bởi vì nàng ta đoạt Lâm Hạo Hiên đi, nàng mới có thể ở trong thân thể này, tiến tới nhận biết Sở Dật Đình, không biết mặt của nàng ta sẽ biến thành như thế nào, nàng ta có thể tức đến ói máu hay không?

Nghĩ đến chỗ vui mừng, Tô Hồng Tụ không khỏi mặt mày hớn hở, cười khanh khách không ngừng, Sở Dật Đình kéo nàng đến lão đảo, có vài lần thiếu chút nữa té ngã sấp về phía trước, nàng vẫn không quên suốt dọc đường quay đầu lại, càng không ngừng làm mặt ngáo ộp về phía Lương Hồng Xu ở phía sau.

Khinh công của Sở Dật Đình xuất sắc, hết sức cao, về sau, quả thật là đi bộ mang theo gió, kéo Tô Hồng Tụ cùng bay.

May mà Tô Hồng Tụ biết yêu thuật, đọc khẩu quyết, cũng không bị Sở Dật Đình đánh rơi lại phía sau.

Nhìn sắc trời đã hơi tối, Sở Dật Đình dẫn Tô Hồng Tụ tới thẳng một khách điểm, đẩy cửa phòng ra ném một mình nàng vào: “Ngày mai ta đưa ngươi về nhà, từ nay về sau ngươi đừng tìm ta nữa.”

Tô Hồng Tụ lập tức mất hứng, mím môi hỏi: “Tại sao? Ta mặc kệ, ta cứ muốn đi theo người.”

Cùng một chỗ với Sở Dật Đình, không chỉ có người cầm đồ giúp nàng, giúp nàng trả tiền, còn có thể nhìn thấy vẻ mặt tức giận đến hóa rồ của Lương Hồng Xu, cứ sao không làm?

Sở Dật Đình ngoảnh mặt làm ngơ: “Trước khi đi ta sẽ cho người thêm vài gói thuốc kia, từ nay về sau mỗi ngày người bôi một chút trên mặt, sẽ không có ai tới tìm làm phiền toái cho người.”

Tô Hồng Tụ nhìn hẩn một lúc, ngược đầu, hừ một tiếng: “Sao ta phải nghe lời người? Ta thích đi đâu thì đi đó, không mượn người xen vào.”

Sở Dật Đình biến sắc, ánh mắt nhìn Tô Hồng Tụ khó có được mang theo chút nghiêm túc: “Người không nghe lời Mục Đức vừa nói sao? Người cùng với ta, tương lai có thể sẽ có vô số nguy hiểm và rắc rối.”

Tô Hồng Tụ thâm nghĩ ta là yêu, các người dùng gì đó vốn không gây ra thương tổn là ta, có gì mà phải sợ?

Mặc kệ Sở Dật Đình uy hiếp nàng ra sao, cảnh cáo nàng, nàng cũng chỉ ngược mặt lên cao, dùng khuôn mặt nhỏ trông mong khéo léo xinh xắn nhìn hẩn, không trả lời bất kỳ câu nào của hẩn.